

ΘΕΛΑΜΕ ΑΠΛΩΣ ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΜΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΕΣ ΤΩΝ ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΚΟΡΟΝΟΪΟΥ

(ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟΣ ΥΠΟΤΙΤΛΟΣ: ΕΧΩ ΕΝΑ ΓΝΩΣΤΟ
ΠΟΥ ΨΩΝΙΣΕ 500 ΕΥΡΩ ΜΠΑΦΟ)

Οπωσδήποτε δεν είναι ποτέ ασφαλές να καταγράφει κανείς το «τι έγινε», ειδικά όταν αυτό το τι έγινε αφορά μια στιγμή που είναι μόλις χτες. Το πράγμα περιπλέκεται ακόμη περισσότερο, όταν το «τι έγινε» είναι τόσο μεγάλο, που αναγκάζει τους πάντες να έχουν γνώμη. Οπότε παρακάτω δε θα πούμε «τι έγινε», αλλά τι κάναμε οι αυτόνομοι τις ημέρες και τις νύχτες του lockdown και της καραντίνας.

Προσπαθώντας να θυμηθούμε τον εαυτό μας, τους φόβους και τις χαρές μας εκείνους τους δύο απόκοσμους μήνες κάναμε μεσ' στον Ιούλη μια συζήτηση αναμεταξύ μας. Εφτά σύντροφοι και συντρόφισσες, από διαφορετικούς antifa πυρήνες και συνελεύσεις. Για τους σκοπούς αυτού εδώ του περιοδικού, μετατρέψαμε αυτή τη συζήτηση σε κείμενο και ιδού.

-Εντάξει, η φάση ήταν τόσο ακραία που έχουν περάσει τρεις μήνες και νιώθουμε λες κι έχουν περάσει τρία χρόνια. Δηλαδή, προσωπικά, έχω συνδυάσει την αρχή της τρέλας με κείνο το λάιβ που κάναμε στο Παλιό Φάληρο. Ήταν μέσα Μάρτη κι ακόμη το πράγμα πήγαινε αργά. Την τελευταία βδομάδα όμως πριν από τη διοργάνωση του λάιβ, το κράτος είχε ανεβάσει τις στροφές του πανικού και μεις είχαμε βρεθεί μπροστά σε μια πρωτόγνωρη συγκυρία: είχαμε αποφασίσει να διοργανώσουμε κάτι δημόσια, αλλά εντωμεταξύ η πίεση που τρώγαμε κοινωνικά ήταν τεράστια. Οι μικροαστοί είχαν λανσάρι τις μάσκες, τα πάρκα είχαν κλείσει, η τηλεόραση παραληρούσε...

-Κι εγώ θυμάμαι την πίεση εκείνων των πρώτων ημερών. Αλλά, ακόμη δεν μπορώ να ξεπεράσω το σοκ που μου είχε δημιουργηθεί, εξαιτίας της στάσης των αριστερών κομμάτων κι ομάδων, αλλά και της συντριπτικής πλειοψηφίας του αναρχικού χώρου. Και καλά άσε τους αριστερούς, το θέμα είναι ότι ήδη προτού το κράτος επιβάλλει lockdown, μια σειρά από πολιτικοί χώροι έκλειναν με δική τους πρωτοβουλία και το ίδιο συνέβαινε με τις εκδηλώσεις, τις διαδηλώσεις. Θυμάμαι ότι είχα διαβάσει μια ανακοίνωση που έλεγε ότι «για αυτονόητους λόγους ακυρώνουμε τη συναυλία μας»... Τι «αυτονόητοι» λόγοι ρε μεγάλε, θα μας τρελάνεις;

-Ναι μωρέ, κι εγώ το θυμάμαι. Σε ό,τι όμως μας αφορά, θυμάμαι επίσης ότι καθώς οι μέρες για το λάιβ στο Φάληρο πλησίαζαν εμείς είχαμε αγχωθεί για το τι θα έπρεπε να περιμένουμε. Με απλά λόγια, επειδή εμείς οι ίδιοι είχαμε φάει την τρομοκρατία του κράτους που μας ερχόταν μέσω καλωδίου, είχαμε αρχίσει τα γνωστά: «θα χει κόσμο-δε θα χει κόσμο». Για άλλη μια φορά οι ενδοιασμοί μας ξεπεράστηκαν μέσω της ωμής εμπειρίας. Είχαμε τυπώσει ένα φλάνερ που το προορίζαμε για μοίρασμα στα σχολεία της περιοχής, αλλά ακριβώς επειδή τα σχολεία είχαν κλείσει, έπρεπε να σκεφτούμε τι διάολο θα κάναμε τόσο χαρτί. Αυτό που όντως κάναμε ήταν τρομερά διδακτικό: φτιάξαμε ομάδες με μηχανάκια, βάλουμε κάτω τα πάρκα και τις πλατείες της Νέας Σμύρνης, του Φαλήρου και της Καλλιθέας και βγήκαμε να μοιράσουμε. Το αποτέλεσμα ήταν καταπληκτικό: όχι απλώς είχε τίγκα κόσμο έξω, αλλά μάλιστα πολλοί ήταν αυτοί που μας ρώταγαν τι διάολο γίνεται. Εκ των υστέρων καταλάβαμε ότι αυτό το «τι γίνεται;» ήταν ατάκα εμπιστοσύνης – οι άνθρωποι που μας ρώταγαν δεν ήταν καθόλου άσχετοι, αλλά περίμεναν να ακούσουν τη δική μας γνώμη.

-Ρε συ, μες στην ανάγκη που μας είχε παρουσιαστεί είχαμε κάνει μια σημαντική ανακάλυψη. Ήταν πολλοί και πολλές εκεί έξω που έδειχναν εξαιρετική δυσπιστία στην κρατική αφήγηση περί κορονοϊού και απειλής από την Κίνα και δεν ήταν διατεθειμένοι να αφήσουν το φυσικό τους χώρο, παρόλο που όλο το σκυλολόι είχε βαλθεί να κάνει διπλοβάρδια γύρω από το «μένουμε σπίτι».

-Θέλω και γω να πω για την κατάστασή μας εκείνες τις ημέρες. Νομίζω δηλαδή ότι για άλλη μια φορά υπήρξαμε κλασικά θύματα του ελέγχου που ασκεί

το κράτος πάνω στις ατομικές γνώμες και στις ατομικές ιδέες, μέχρι που αυτό το ατομικό γίνεται συλλογικό με τον τρόπο που σιχαινόμαστε – βασικά όλοι αναπαράγουν την κρατική γραμμή, νομίζοντας ότι αυτό που λένε εκπορεύεται από τον εγκέφαλό τους. Ακριβώς επειδή είμαστε και μεις πλάσματα αυτών των καιρών, οι πρώτες μας ιδέες ήταν πολύ επηρεασμένες απ' αυτά που διαβάζαμε στα μπλογκς και στα φέιςμπουκ. Δηλαδή και πως αλλιώς; Το θέμα είναι ότι από ένα σημείο και μετά, αποφασίσαμε στις συνελεύσεις μας (ναι· υπήρξε τέτοια «απόφαση»...) ότι μόνο κακό μας κάνει να κοιτάμε εκεί που μας δείχνει το χοντρό κρατικό δάκτυλο.

-Α, ναι. Και επίσης κόψαμε μαχαίρι την αποστολή λινκ και βίντεο και ποστ και τουίτς που ανέβαζαν διάφοροι κορωνοψεκασμένοι. Ρε φίλε αυτό το πράγμα μας οδηγούσε με μαθηματική ακρίβεια στην παράνοια. Γιατί για κάθε καθυστερημένο ποστ που κυκλοφορούσε αναμεταξύ μας «για αστείο» ή «για σοβαρό», στην πραγματικότητα παραιτούμασταν από τις δικές μας ευθύνες ερμηνείας και κατανόησης του κόσμου. Πώς να στο πω; Είναι τραγικό να συζητάνε εκατοντάδες οργανωμένοι, ατομικές σοφίες που προσγειώνονται στις θρόνες μας σε μορφή ποστ. Οπωσδήποτε, είχαμε πολύ καλύτερα πράγματα να κάνουμε.

-Ξαναγυρνάω στο λάιβ στο Φάληρο. Κατά τη γνώμη μου η ιδέα να βγούμε έξω να μοιράσουμε ήταν ψυχολογικά σωτήρια. Αφενός γιατί μας έφερνε αντιμετώπους με μια πραγματικότητα που ήταν πολύ διαφορετική απ' αυτή που διαφημιζόταν στο newsbomb, κι άρα έσπαγε το ιδεολογικό κέλυφος πάνω στο οποίο χτίστηκε το καθεστώς έκτακτης ανάγκης. Κι αφετέρου γιατί μας έφτιαξε μια τεχνονγνωσία που μας έμεινε προίκα για μετά. Μιλώ για το γεγονός ότι είχαμε τεστάρει με μεγάλη επιτυχία ένα σχέδιο για το που και πώς να μοιράζεις. Ο κόσμος στις γειτονιές – ποιος «κόσμος» δηλαδή; αυτοί στους οποίους αναφέρομαι ήταν όλοι δικοί μας... - ήταν έξω κι είχε κάνει κατάληψη στο δημόσιο χώρο, πράγμα που τσάντιζε αφάνταστα τον Χαρδαλιά και τις «επαναστατικές οργανώσεις» που μίλαγαν σαν παράρτημα του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης.

-Κι ύστερα, έγινε το απίστευτο. Ανακαλώ τις συζητήσεις μας εκείνη την περίοδο και θυμάμαι ότι το lockdown στην Κίνα, για το οποίο πληροφορούμασταν ανελλιπώς μέσω τηλεόρασης, μας φαινόταν κομματάκι δύσκολο να συμβεί και στην Ελλάδα. Σ' αυτόν τον κόσμο βέβαια τίποτα δεν είναι απίστευτο. Εν πάση περιπτώσει, το πράγμα βοούσε. Δηλαδή η εικόνα των μασκοφορεμένων ζόμπι είχε αρχίσει να γίνεται συνηθισμένη, αρκετά πριν προωθηθεί ανοιχτά από τους κρατικούς μηχανισμούς. Κι εντωμεταξύ είχε γίνει σχεδόν το μόνο θέμα συζήτησης στις παρέες και στις δουλειές. Και βέβαια η ανάδυση των ειδικών σε tv stars ήταν ήδη μια πραγματικότητα. Τώρα που το σκέφτομαι, το όνομα του Τσιόδρα το είχα ακούσει για πρώτη φορά το Γενάρη. Ε, μετά γαμήθηκε η φάση.

-Από ένα σημείο και μετά, νομίζω ότι το lockdown ήταν κάπως προφανής επιλογή. Κουβαλάω καφέδες με το μηχανάκι στο κομμάτι του κέντρου ανάμεσα



ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΚΟΣΜΟ ΕΞΩ

Επειδή ετούτος ο τόπος είναι ο τόπος της λήθης κι επειδή το ξέπλυμα είναι το πιο διαδεδομένο σπορ χρειάζεται να επιμένουμε σα διάολοι σ' αυτά που είδαμε με τα ματάκια μας. Οπότε: είναι ψέμα ότι όλοι είχαν κλειστεί στο σπίτι τους. Είναι ψέμα ότι όλοι νοιάζονταν για τις προτεραιότητες του Τσιόδρα και των «επαναστατικών» οργανώσεων. Είναι ψέμα ότι ο λαός ήθελε «ΜΕΘ». Είναι ψέμα ότι οι μόνοι που αμφισβητούσαν τον «ιό» ήταν «οι αυτόνομοι και οι ακροδεξιοί». Ή καλύτερα, είναι ένα ψέμα που συγκροτεί μια Αλήθεια, η οποία μπορεί να μοστράρεται ως τέτοια μονάχα στους κύκλους των κοινωνικά υπεύθυνων φίλων του κράτους.

Η φωτογραφία παραπάνω είναι τραβηγμένη μέσα στην καραντίνα. Στην Κυψέλη (όχι την φασαϊκή, την άλλη). Απεικονίζει ένα χαρακτηριστικό δείγμα ανθρώπων που μας έβλεπαν να κολλάμε αυτοκόλλητα και ζήτησαν επίμονα να κολλήσουν κι αυτοί. Πολυεθνικοί. Ανήλικοι. «Αντικοινωνικοί». Αλλά καθόλου, μα καθόλου, εύπιστοι



ΚΡΑΤΑΜΕ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ

Αυτή η φωτογραφία είναι τραβηγμένη τις πιο «κρίσιμες» ημέρες για τη διασπορά του ιού», δηλαδή, κάπου μέσα στον Μάρτη-Απρίλη του 2020. Με τα λόγια του Τσιόδρα: κρατώντας ανοιχτούς τους πολιτικούς χώρους και πίνοντας μπύρες ο ένας από το μπουκάλι του άλλου εκτινάσσεται η καμπύλη του κορωνοϊού. Με τα λόγια του Νέγκρι: κρατώντας ανοιχτούς τους πολιτικούς χώρους φτιάχνουμε τόπους εργατικής αυτοαξιοποίησης ενάντια στην τρέλα και τις κρατικές προσαγές. Με τα λόγια του ψιλικατζή: καλά παιδιά φαίνεστε εσείς.

στο Σύνταγμα και στο Μοναστηράκι. Ε, αυτό το κομμάτι είχε νεκρώσει πριν την καραντίνα. Είχα ακούσει μάλιστα και ιστορίες από αφεντικά που ζήτησαν από το κράτος να τους κλείσει, μπας και πάρουν καμιά αποζημίωση και γλιτώσουν και τους μισθούς.

-Και μην ξεχνάμε, ότι παράλληλα με όσα λέμε, είχαν ήδη αρχίσει να χρησιμοποιούν εναντίον μας αυτή την ορολογία με τους «αντικοινωνικούς», ξέρεις ότι επειδή δεν είχαμε ντυθεί ζόμπι θα πεθάνουμε τους παππούδες και τις γιαγιάδες κι όλο το σχετικό στόρι. Και γενικώς υπήρχε μια μεγάλη προσπάθεια γελοιοποίησης και αποπολιτικοποίησης όσων έγραφαν στα τέτοια τους τις απαγορεύσεις και έβγαιναν έξω. Δηλαδή τα βίντεο με τους «αναρχικούς» παππούδες στη Νίκαια, η viral τύπισσα στην παραλία της Θεσσαλονίκης, η παλαβή στην Κυψέλη με τη ντουντούκα και τόσα άλλα ήταν όλα τους ευθυγραμμισμένα με την κυρίαρχη αφήγηση που ήθελε να φτιάξει ένα δίπολο ανάμεσα σε «ειδικούς» επιστήμονες με τόνους πτυχία και σε λούμπεν συνομωσιολόγους ικανούς μονάχα να προκαλέσουν οίκτο. Ειδικά αυτήν την κατηγορία περί συνομωσιολογίας τη λουστήκαμε και μεις με τη σέσουλα. Εδώ η αντιστροφή ήταν τόσο τέλεια που είχαμε τρομοκρατηθεί για το μέχρι που μπορεί να φτάσει η κρατική προπαγάνδα. Δηλαδή οι παλαβιάρηδες πατοκούμπηδες που έλεγαν για νυχτερίδες από την Κίνα και είχαν κάψει τα χέρια και το μυαλό τους από το πολύ αντισηπτικό ήταν οι «ορθολογικοί» και μεις που λέγαμε ότι παίζει καπιταλιστική κρίση κι ότι η ρητορική του ιού είναι ο ειδικός τρόπος με τον οποίο τα κράτη κανόνιζαν αυτή την κρίση στο εσωτερικό τους και στις μεταξύ τους σχέσεις είχαμε γίνει «συνομωσιολόγοι».

-Καλά τώρα, αυτό το ξέραμε και από πριν. «Αλήθεια» γενικά κι αόριστα δεν υπάρχει· αλήθεια είναι η γνώμη αυτού που έχει την ισχύ να την επιβάλλει. Έτσι κι εδώ: οι ειδικοί είχαν πιάσει στασίδι στην τηλεόραση και μας βομβάρδιζαν με την κρατική αλήθεια. Βασικά, ντύνοντας το με τίγκα επιστημονική ορολογία είχαν καταφέρει να επιβάλλουν τον «ιό» ως εργαλείο που εξηγεί και δικαιολογεί τα πάντα. Λέμε άντε γεια τώρα. Και μετά χρησιμοποιήσαν εκείνα τα μηχανάκια που κουβαλάμε όλοι στην τσέπη μας για να «επικοινωνούμε πιο γρήγορα» και μας έστειλαν εκείνα τα ασύντακτα μηνύματα. Τα θυμάμαι και τους μισώ ακόμη πιο πολύ. Ρε οι τύποι μπήκαν στα κινητά μας, τα έβαλαν να χτυπήσουν σα πολεμική σειρήνα για να μας πουν τι; Ότι πρέπει να πάμε στο γιατρό, αν νιώσουμε άρρωστοι. Σκατά στα μούτρα τους. Σ' όλο το λύκειο έγραφα εκθέσεις με γενικό θέμα «το μέσο είναι το μήνυμα» και μόνο τώρα κατάλαβα ποιο ήταν το νόημα. Αν το δεις τώρα αυτό το περίφημο μήνυμα, δε θέλει και πολύ μυαλό να καταλάβεις ότι επί της ουσίας δεν έλεγε τίποτα. Αν όμως σκεφτείς τον τρόπο, δηλαδή ότι το κράτος τρύπωσε στο προσωπικό ηλεκτρονικό άδυτο του καθενός, ότι κυριεύσε την ψηφιακή ιδιωτική σφαίρα μας και τα μετέτρεψε σε μέσο διασποράς του τρόμου, τότε το πράγμα αλλάζει.

-Σε στιγμές μεγάλου τρόμου, η παράλυση νου και καρδιάς σε σπρώχνει σε δυνάμεις ανώτερες, ή καλύτερα σε δυνάμεις που έχουν να προσφέρουν μια εξήγηση αυτού του συμβαίνει. Ο «θεός» και το κράτος είναι συγκολλητικά στοιχεία όταν τα πάντα έχουν καταρρεύσει και επικρατεί πανικός. Κι η αλήθεια είναι ότι τώρα τελευταία, όλο και πυκνώνουν οι στιγμές που το κράτος παρουσιάζεται ως τελικός εγγυητής της κοινωνικής σταθερότητας. Και δω που τα λέμε είναι φοβερά καταπραυντικό να ελπίζεις ότι υπάρχει κάποιος που δε θα σε αφήσει να πεθάνεις σα σκυλί. Ο κοινωνικός αυτοματισμός που επικράτησε εκείνες τις πρώτες ημέρες ήταν όμοιος με ό,τι είχαμε δει το 2015 με τις ουρές στα ΑΤΜ και τα capital control. Τα ντου στα σουπερ μάρκετ, η τρέλα με τα γάντια και τα αντισηπτικά, το γέμισμα των ρεζερβουάρ, το στοκάρισμα των μετρητών στα σπίτια ήταν σαφές δείγμα ότι το κράτος τα είχε καταφέρει μια χαρά.

-Ρε εγώ δούλευα Παρασκευή απόγευμα πριν την καραντίνα. Πήγα να στις 14.00 κι έκλεινα στις 22.00. Εκείνη τη μέρα, όχι απλά δεν εμφανίστηκε πελάτης, αλλά και κάτι αρχιλογίστριες και τέτοια που κάθονταν μέχρι αργά, την κοπάνησαν άρον άρον. Κλείδωσα στις 18.00 κι έφυγα χωρίς να πω τίποτα σε κανέναν, ούτε και με ρώτησε ποτέ κανείς. Για τέτοιο πράγμα λέμε.

-Καλά οι μικροαστοί που τίγκαραν το αμάξι κωλόχαρτα ήταν το πιο αδιαμφισβήτητο σημάδι ότι θα τρώγαμε πακέτο. Αλλά το ενδιαφέρον είναι πως αναμεταξύ μας επικρατούσε μια γενική συμφωνία ότι πρέπει να συνεχίσουμε να βρισκόμαστε πάση θυσία. Ξέρεις αυτή η συμφωνία ήταν εν πολλοίς άρρητη, δηλαδή πολύ πριν χρειαστεί να τη διατυπώσουμε με λόγια όλα τα συντροφάκια ήταν στα κάγκελα. Καταλαβαίναμε όλοι κι όλες ότι ζούσαμε μια απ' αυτές τις στιγμές που τις διηγείσαι στα εγγόνια σου μπροστά στο τζάκι (και τα εγγόνια φυσικά σε γράφουν...).

-Εγώ θυμάμαι ότι είχα μιλήσει με όλους στο τηλέφωνο και το θεωρούσαμε αυτόνομο ότι θα συνεχίσουμε τις συνελεύσεις και τα ανοίγματα των χώρων μας. Κι όχι μόνον αυτό. Διάφοροι σύντροφοι και συντρόφισσες που για τους λόγους τους είχαν αποχωρήσει ή απομακρυνθεί από τις διαδικασίες μας, έκαναν την εμφάνισή τους, περιμένοντας να ακούσουν τι λέμε.

-Εγώ ένιωθα ότι, εξαιτίας των όσων έχουμε πει, γράψει και κάνει τόσα χρόνια τώρα, είχαμε βρεθεί στην αιχμή αυτής της καινούριας φάσης. Για κάποιο λόγο στο μυαλό μου είχε κολλήσει το κείμενο για τη Βοστώνη, ξέρεις εκείνο που περιέγραφε το lockdown στη Βοστώνη μετά τις βόμβες στο μαραθώνιο. Όταν το είχα πρωτοδιαβάσει το είχα θεωρήσει ένα κείμενο που πάταγε με το ένα πόδι στον παλιό κόσμο και με το άλλο μετέφερε εικόνες του μέλλοντος. Ποτέ μα ποτέ δεν το είχα πιστέψει τελείως. Για την ακρίβεια, ποτέ δεν είχα πιστέψει ότι η απόσταση Αθήνα – Βοστώνη μπορούσε να καλυφθεί σε τούτη τη ζωή. Ακόμη



ΠΟΣΟΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΚΙΝΗΣΕΙ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ;

(Πενήντα! Ο ένας εξηγεί τη συγκυρία κι οι άλλοι σαρανταεννιά κάνουν αυτοκριτική)

Εντάξει. Τέτοιες φωτογραφίες καλό είναι να μη δημοσιεύονται γιατί μας διαβάξει κι η Ασφάλεια. Αλλά, όπως και να το κάνεις είναι εντυπωσιακό: περίπου πενήντα άτομα καθόμαστε στριμωγμένοι στο σαλόνι της συντρόφισσας, περιμένοντας τον πιο θαρραλέο να πετάξει τη φράση κλισέ «μήπως να ξεκινήσουμε»; Είναι η πρώτη συνάντηση της κακόφημης συνέλευσης στα νότια. Αρχικά ήμασταν χαρούμενοι: είχαμε καταφέρει να βρεθούμε όλοι και θέλαμε να αγκαλιστούμε και να μείνουμε για πάντα εκεί. Στη συνέχεια φορέσαμε το πολύ σοβαρό μας ύφος. Η πιο αισιόδοξη τοποθέτηση χρησιμοποίησε τέσσερις φορές τη λέξη χούντα. Τα βιβλία στο φόντο είναι για το ίματζ – φάση είμαστε πολύ σοβαροί κινηματικοί.

και τώρα ζω σε μια παραζάλη: εκατομμύρια κόσμος κλεισμένος στο σπίτι του, οι μπάτσοι να ελέγχουν το χώρο, οι δουλειές κλειστές, τα σχολεία κλειστά...

-Ρε παιδί μου χρειάζεται να είμαστε προσεκτικοί. Το θέμα με την καραντίνα έχει μια εντυπωσιακή πλευρά δημόσιας τάξης (όλο αυτό που περιγράφεις), αλλά έχει κι ένα μη συζητημένο χαρακτήρα αυτοπειθάρχησης. Θέλω να πω ότι η συντριπτική πλειοψηφία όσων κλείστηκαν στο σπίτι, το έκανε, όχι λόγω αστυνομικής επιβολής, αλλά επειδή στ' αλήθεια είχε πιστέψει ότι ο θάνατος караδοκεί έξω απ' τα σπίτια μας. Κι αυτή είναι και μια πολύ σοβαρή διαφορά με το παράδειγμα της Βοστώνης – εκεί επισείονταν ο κίνδυνος ενός «ορατού εχθρού» (της ισλαμικής τρομοκρατίας), ενώ τώρα ο εχθρός ήταν αόρατος, ήταν ένας ιός που τρέχα γύρευε... Αν ανατρέξουμε στην ψυχολογική μας κατάσταση τις πρώτες ημέρες της καραντίνας, θα θυμηθούμε ότι είχαμε συμφωνήσει να βρεθούμε στο χώρο μας όλοι κι όλες μαζί για να οργανώσουμε μια συζήτηση. Υπήρχε διάχυτη η πεποίθηση ότι οι μπάτσοι θα μας «πιάσουν». Εκείνη τη στιγμή είχαμε σε μεγάλο βαθμό την εντύπωση ότι οι μπάτσοι θα μας αντιμετώπιζαν ως «αναρχικούς» κι ότι στο πρόσωπό μας θα κατέστειλαν την πολιτική μας ταυτότητα. Αλλά κάτι τέτοιο δε συνέβη! Οι μπάτσοι δεν ασχολήθηκαν μαζί μας, γιατί το θέμα με το οποίο είχαν να αναμετρηθούν ήταν πολύ τεράστιο και σε κάθε περίπτωση πολύ διαφορετικό από την πάρτη μας.

-Κι εγώ θυμάμαι αυτή την αίσθηση. Η αλήθεια είναι ότι υπήρχε μια κλιμάκωση στα συναισθήματά μας. Εμείς ανοίγαμε τους χώρους μας καθ' όλο το διάστημα της καραντίνας και το θυμάμαι πως πήγε από την αρχή μέχρι το τέλος. Δηλαδή στην αρχή τα ανοίγματά μας γίνονταν πολύ προσεκτικά, μιλάγαμε χαμηλόφωνα, ελέγχαμε κατά το δυνατόν την κατάσταση στα γύρω τετράγωνα κλπ. Σταδιακά, καθώς βλέπαμε ότι οι μπάτσοι δεν έχουν εντολές να ασχοληθούν μαζί μας, το πράγμα χαλάρωνε. Πολλά βράδια, μιας και τα πάντα ήταν κλειστά, απλώς αράζαμε μέσα στους χώρους μας και πίναμε καμιά μπίρα. Είχε τύχει να μαζετούμε και πολλές δεκάδες άτομα σε ένα χώρο. Ε, όσο ησυχία και να κάνεις, όσο διακριτικός και να είσαι αυτή η συγκέντρωση κόσμου δεν περνάει απαρατήρητη. Είναι σίγουρο ότι διάφοροι καλοθελητές θα μας είχαν ρουφιανέψει.

-Εμείς ρε φίλε, με το που απαγορεύτηκε η κυκλοφορία κάναμε την πιο μεγάλη μας συνέλευση, εννοώ από πλευράς συμμετοχής. Εμφανιστήκαμε κοντά 50 άτομα! Το πράγμα ήταν αρκετά αστείο γιατί για λόγους ασφαλείας είπαμε να μη βρεθούμε εκεί που βρισκόμαστε συνήθως, αλλά να μεταφέρουμε τη συζήτησή μας στο σπίτι μιας συντρόφισσας στην Καλλιθέα. Καθόμασταν κατάχαμα στο σαλόνι και στην κουζίνα. Σηκώθηκα να πάω τουαλέτα και μόλις είδα όρθιος πως ήμασταν τοποθετημένοι μου ήρθε στο μυαλό η σκηνή από την ταινία με την βραζιλιάνικη φυλακή Καραντίρου. Και βρίζαμε και τους ανανήψαντες συντρόφους σε φάση «τώρα μας θυμήθηκες ρε μαλάκα;». Κατά τα άλλα το κλίμα ήταν ηλεκτρισμένο. Μιλάγαμε ψιθυριστά και κατά βάση προσπαθούσαμε να σχεδιάσουμε πως θα επικοινωνούμε σε περίπτωση που μας κλείσουν κανονικά μέσα. Τώρα ακούγεται υπερβολικό, αλλά εκείνη τη στιγμή η ψυχολογία μας παρέπεμπε στην ψυχολογία ανθρώπων που η νομιμότητά τους δεν είναι και τόσο δεδομένη. Δυο από μας έφαγαν κι έναν μάλλον τυχαίο μπατασικό έλεγχο, οπότε καταλαβαίνεις... Μάγκα μου είχαμε φτιάξει ένα πλάνο με τα άμεσα καθήκοντά μας των πρώτων ημερών. Η βασική ιδέα ήταν να διατηρήσουμε πάση θυσία τη φυσική μας επαφή κι αν αυτό δεν ήταν εφικτό να σκεφτούμε τρόπους

με τους οποίους θα μπορούσαμε να ξαναβρεθούμε στο άμεσο μέλλον.

-Ήθελα και γω να πω για το ίδιο ζήτημα, από λίγο διαφορετική σκοπιά πάντως. Μια βδομάδα πριν την καραντίνα η συνέλευση αυτονομη antifa τύπωσε και τοιχοκόλλησε μια απ' αυτές τις χαρακτηριστικά ακατανόητες αφίσες που στη συγκεκριμένη περίπτωση είχε κεντρικό σύνθημα «Δεν είναι γρίπη, είναι εμπορικός πόλεμος». Θεωρώ ότι αυτή η αφίσα ήταν πολύ πετυχημένη κι αυτό αποδείχτηκε από διάφορες πλευρές. Δηλαδή, προτού πάρουμε την απόφαση να κόψουμε την πρέζα και να σταματήσουμε να καίμε το μυαλό μας με τα τουίτς των κωρονοψεκασμένων, έκανα καθημερινή περιήγηση στον ιντερνετικό κόσμο, αλλά βασικά έψαχνα τις γνώμες των αντιεξουσιαστών. Μου είχε κάνει μεγάλη εντύπωση ότι εκείνες τις ημέρες, όλοι ένιωθαν την ανάγκη να τρολλάρουν την ιδέα περί εμπορικού πολέμου που είχαμε μόλις διατυπώσει, ως τελείως άσχετη μ' αυτό που συνέβαινε. Κι όμως, στο δικό μας εσωτερικό, η γνώμη περί «εμπορικού πολέμου» συζητήθηκε με πρωτόγνωρη όρεξη από ένα κάρο ανθρώπους, οργανωμένους και μη, ακριβώς επειδή έβγαζε νόημα. Καταφέραμε και στήσαμε συζητήσεις, οι οποίες σε μεγάλο βαθμό υποστηρίχτηκαν από ανθρώπους οι οποίοι είναι θεσμικά αποκλεισμένοι από την τριτοβάθμια εκπαίδευση και την επίσημη αγορά εργασίας. Το σημαντικό εδώ δεν είναι ότι παράξαμε ανεπανόληπτη θεωρία, αλλά ότι νιώθαμε την ίδια ανάγκη να μιλήσουμε ενάντια στο κρατικό μονοπώλιο του λόγου. Στην πραγματικότητα μας κινητοποιούσε μια κοινή αίσθηση κινδύνου, ξέρεις ότι εδώ πάνε να μας την κάτσουν.

-Ρε συ, πάντα μας συμβαίνει αυτό και κοιτάμε να προσανατολίσουμε αυτά που λέμε με τις αναταράξεις στα άδυτα των κοινωνικών στρωμάτων. Μιλάμε με τόσο κόσμο κι είχαμε όλοι το ίδιο feedback, ότι ο ιός είναι μια μαλακία και μισή. Αλλά κι ευρύτερα αν το δεις, όλοι όσοι αμφισβήτησαν την κρατική αλήθεια χαρακτηρίστηκαν κατευθείαν και καθολικά ως συννομισιολόγοι. Εντωμεταξύ, αν το σκεφτείς πιο ψύχραιμα, ακόμα και οι παλαβοί με τους illuminati είναι πιο συμπαθητικοί από τις κομμένες κεφαλές που αναπαρήγαγαν κάθε πρωί το διάγγελμα του Τσιόδρα που είχαν δει το προηγούμενο απόγευμα. Και λέω πιο συμπαθητικοί, γιατί το εναρκτήριο σημείο της παλαβομάρας τους έχει στον πυρήνα του μια πρόθεση αμφισβήτησης. Αντιθέτως, οι αναμεταδότες του Τσιόδρα, εκκινούν από μια διάθεση πειθαρχίας προς τις κρατικές εντολές. Κατάλαβες;

Εμείς από την άλλη προσπαθήσαμε να συντονίσουμε το δημόσιο λόγο μας με το έκτακτο περιβάλλον της απαγόρευσης κυκλοφορίας. Στο κέντρο της οπτικής μας είχαμε τους ανθρώπους που είναι στο εσωτερικό των ομάδων μας και κείνους που βρίσκονται γύρω γύρω. Κάθε φορά που μιλάγαμε είχαμε στο νου μας αυτούς που βλέπαμε έξω: στους «κάγκουρες», στους «μπαφάκηδες», στις κοριτσοπαρέες, στους απολυμένους εργάτες, σ' όσες δεν έβαζαν τη μάσκα, στους «απολιτίκ», δηλαδή σε όλη την τεράστια γκάμα των κατασυκοφαντημένων αδερφών που κρατάνε την τάξη μας ζωντανή και μαχητική. Είπαμε α) ότι θα τυπώσουμε αυτοκόλλητα που θα βρίζουν την απαγόρευση κυκλοφορίας, τους γιατρούς, τους μπάτσους και την ομοψυχία του πολιτικού συστήματος β) ότι θα βρούμε και θα γράψουμε συνθήματα στις γειτονιές μας γ) ότι θα πυκνώσουμε τις αναμεταξύ μας συζητήσεις κοιτώντας να προσκαλέσουμε και τους γύρω γύρω δ) ότι θα μεταφέρουμε τις συζητήσεις μας στο ίντερνετ υπό τη μορφή κειμένων κι ε) ότι αναλόγως κατάστασης θα προσπαθήσουμε να μοιράσουμε προκήρυξη και να κάνουμε διαδήλωση.

-Η φάση με τα αυτοκόλλητα ήταν, τι να πω; Σούπερ. Είχαμε φτιάξει ένα πολύ μεγάλο, από πλευράς έμφυχου δυναμικού, πλάνο. Είχαμε ορίσει ποιοι και πόσοι σύντροφοι και συντρόφισσες θα έβγαιναν σε ποιες γειτονιές και πότε. Η συμμετοχή ήταν εντυπωσιακή. Στην αρχή, όλες οι ομάδες έριξαν δέκα αυτοκόλλητα σε επιλεγμένα σημεία. Καθώς το κάναμε, βγάλαμε συμπεράσματα. Η δεύτερη βόλτα είχε εικοσιπέντε με τριάντα αυτοκόλλητα. Ε, μετά έγινε της τρελής. Συνολικά ρίξαμε καμιά εικοσαριά χιλιάδες αυτοκόλλητα σε απίθανα σημεία. Το ενδιαφέρον είναι ότι υπήρχε μια κοινή εμπειρία που τη μετέφεραν πολλά τιμ: ήταν πολύ συχνό φαινόμενο τα καγκούρια που βλέπαμε στο δρόμο, ξέρεις το «δεν ασχολούμαι με την πολιτική» κομμάτι της τάξης μας, να ζητάνε αυτοκόλλητα και να τα κολλάνε στις ίδιες γειτονιές.

-Ρε εμείς ήμασταν κάπου στο Μπραχάμι κολλώντας αυτοκόλλητα και φτάσαμε σ' ένα σημείο απ' όπου ακούγαμε καθαρά ψιλές κουβέντες από πολλά στόματα. Για να μη στα πολυλογώ, βρεθήκαμε σε μια ταράτσα, υπερκαβατζωτή, με πιάτο όλη την Αθήνα, Ακρόπολη και τέτοια, όπου άραζαν πολλές παρέες με πιτσιρικάδες, πιάνεις τη σύνθεση τώρα: αγόρια-κορίτσια, μαύρα μπουφάν, καγκουρέ μαλλί, ηχειάκια στο χαλαρό, μπάφοι όχι στο χαλαρό και λοιπά. Ε, πήραμε δέκα τόνους θάρρος απ' αυτή την εμπειρία. Δηλαδή εκεί που την έχεις δει ρεζιστέντσια κι έτσι, παρανομία στο δρόμο και τέτοια, σκας στην ταράτσα κι είναι κάτι δεκάδες που αράζουν στο χαλαρό και κάνουν πιο πολύ ρεζιστέντσια από μας και τον Τσε Γκεβέρα μαζί. Χώρια οι μπάφοι. Είναι εκείνη η μαγική στιγμή που βλέπεις ανθρώπους που δεν τους ξέρεις προσωπικά, αλλά καταλαβαίνεις με τη μία ότι είναι οι δικοί σου. Αράξεις και συ σε μια γωνίτσα κι απολαμβάνεις την ασφάλεια του σημείου. Να στο πω διαφορετικά; Δε χρειάστηκε να βάλουμε μουσική, γιατί είχαν βάλει οι δίπλα, που για κάποιο όχι και τόσο ανεξήγητο λόγο ακούγαμε τα ίδια με μας...

-Καλά και με τα σπρέι έγινε χαμός. Εμείς βασικά γράψαμε τα πιο πολλά συνθήματα που έχουμε γράψει ποτέ. Είπαμε στην πρώτη γύρα να ρίξει δύο η κάθε ομάδα και στη δεύτερη γύρα εμφανίζεται σύντροφος και λέει «εγώ έριξα καμιά δεκαπενταριά μόνος μου...».

-Γενικά, αν έλειπαν και οι μπάτσοι, νομίζω ότι ζούσαμε μια ουτοπία. Οι μικροαστοί, οι φασίστες κι οι πολιτικοί είχαν κλειστεί σπίτι τους και βλέπαν τηλεόραση κι έξω υπήρχαν μόνο δικοί μας. Γράφαμε, κολλάγαμε, αράζαμε και δε μας ενοχλούσε κανείς. Να φανταστείς τις πρώτες μέρες της καραντίνας ψάχναμε σημείο ν' αράξουμε, σκάμε που λες κάμποσοι σ' ένα πάρκο και καταλαβαίνουμε ότι έχει κι άλλους μέσα. Καχύποπτοι εμείς, καχύποπτοι κι αυτοί. Στέλνουν έναν να δει, και καλά διακριτικά, αλλά τι διακριτικά, αφού ακούγονταν κι οι ανάσες μας. Καταλάβαμε ότι είναι λόκαλ κάγκουρες, λέμε «γεια», μας λέει «γεια». Του λέμε «χαλαρά, να αράξουμε ήρθαμε». Λέει «ααα, οκ». Πάει πίσω στους δικούς του και συνέχισαν την ασχολία τους. Την άλλη μέρα ξανά το ίδιο. Στο τέλος αρχίσαμε και χαιρετιόμασταν, δώσαμε κι αυτοκόλλητα, για τέτοια φάση μιλάμε.

-Έχω μια ένσταση. Έτσι όπως το πάμε προσπερνάμε τον παράγοντα μπάτσοι, λες και δεν υπήρξε καθόλου. Αλλά δεν είναι έτσι. Γιατί μπορεί μεν οι μπάτσοι να μην ήταν οι μεγάλοι πρωταγωνιστές της καραντίνας, προφανώς επειδή ακολουθούσαν την πολιτική γραμμή «χαλαρά», αλλά οι συνήθεις ύποπτοι μάζεψαν κι άλλα ράμματα για τη γούνα των προστατών του πολίτη. Ρε παιδί μου, το πρωί οι μπάτσοι έδειχναν «κατανόηση» στις μαμάδες με τα καρότσια που κάθονταν «για λίγο» στα παγκάκια, αλλά μετά τις 21.00 που οι μαμάδες κλείνονταν σπίτι την πέφταν σε μας. Τι να λέμε... Εμάς επειδή κάπως αράζαμε όλοι μαζί στην πλατεία της γειτονιάς, όχι συνεννοημένα, αλλά επειδή εκεί αράζαμε έτσι κι αλλιώς, μας φέραν πέντε φορές τους δελτάδες. Μέσα στην καραντίνα λέω. Δηλαδή πρώτα έρχονταν οι ΔΙΑΣ και κάθονταν σε απόσταση και μας κοίταγαν και καλά άγρια, κι αφού δεν φεύγαμε, έρχονταν οι δέλτα και οι ΟΠΚΕ. Πέντε βράδια έγινε αυτό. Μας έκαναν κυκλωτική σαράντα μπάτσοι με κουκούλες, όλες τις φορές. Οι πιτσιρικάδες τρέχαν, οι πιο μεγάλοι μέναμε - ξέρεις όχι ότι ήμασταν μάγκες, αλλά επειδή ήταν η πλατεία μας και πηγαίναμε εκεί από συνήθεια και θέλαμε απλώς να υπερασπιστούμε την καθημερινότητα των ζώων μας. Εντωμεταξύ οι μπάτσοι μας έστηναν στον τοίχο, ταυτότητες και τέτοια, ακούγαμε τα μουγκανητά τους για κένα δεκάλεπτο και μετά μας έσπαγαν με τσαμπουκά. Έναν φίλο μας τον έπιασαν κάτι άλλοι μπάτσοι χωρίς χαρτί στο Παγκράτι και του ριξαν το 150άρι όταν είδαν το αλβανικό διαβατήριό. «Είσαι κι αλβανός» του είπαν... Οπότε, όταν βγήκε η κόκκινη προκήρυξη με το σύνθημα «Οι ίδιοι μπάτσοι κυνηγάνε τους ίδιους ανθρώπους στις ίδιες πλατείες», το πράγμα ήταν πολύ ώριμο. Επειδή μετά μάθαμε καρμπόν ιστορίες από διάφορες γειτονιές της Αθήνας με μπάτσους που την πέφταν με τον ίδιο τρόπο στους ίδιους ανθρώπους, ήταν πολλοί και πολλές αυτοί κι αυτές που καταλάβαιναν ακριβώς τι λέμε και ποιοι είμαστε. Κι όταν λέω ακριβώς, εννοώ ακριβώς. Θυμάμαι ότι μοιράζαμε την προκήρυξη στον Πειραιά κι υπήρξε παρέα που αρνήθηκε επιδεικτικά να την πάρει. Ο διάλογος ήταν «δε με ενδιαφέρουν τα κόμματα» «ρε, ποια κόμματα; τους μπάτσους βρίζουμε...» «α, για φέρε, το θέμα μ' ενδιαφέρει». Κατάλαβες τώρα; Μετά που το συζητάγαμε όλοι μαζί, βγάλαμε το συμπέρασμα ότι όλοι αυτοί οι «επαναστάτες» με τις οργανώσεις του κώλου που μοιράζουν όλη την ώρα βαρετές μαλακίες αναμεταξύ τους μας έχουν κάνει τεράστια ζημιά. Ακούει ο άλλος «προκήρυξη» κι «οργάνωση» και φυλάγεται μήπως του σερβίρουμε τίποτα αιτήματα με γιατρούς και κοινωνικούς λειτουργούς κι επίταξη του παπιού του. Πολλά αδέρφια είχαν την ίδια ενστικτώδη άρνηση στα μοιράσματα που κάναμε, μέχρι να χαμπαριάσουν περί τίνος πρόκειται. Μετά το πράγμα βελτιωνόταν.



FLASH DEMO

Δε μας είχε περάσει ποτέ απ' το μυαλό να διαδηλώσουμε πάνω σε μια πλατεία. Αλλά η πίεση ή που θα σε διαλύσει ή που θα σε σπρώξει μπροστά. Έτσι και μεεις. Μέσα στην καραντίνα διαδηλώσαμε σε κάμποσα μη κλασικά σημεία. Ήταν σημεία που ξέραμε ότι μάζευαν κόσμο μέσα στην καραντίνα και το ξέραμε γιατί αράζαμε και μεεις εκεί. Η πλατεία της Νέας Σμύρνης, η πλατεία του Αγίου Ανδρέα στη Λαμπρινή, η πλατεία Νερού δίπλα στο ίδρυμα του Νιάρχου ήταν τέτοια σημεία. Καθώς διαδηλώναμε «στο φλας» ανακαλύπταμε ότι διάφοροι, άγνωστοι σε μας, αλλά την ίδια στιγμή τόσο οικείοι σα φιγούρες, έπαιρναν θάρρος και έμπαιναν στην ουρά. Δείγμα κι αυτό του πόσο πολωμένη ήταν η ελληνική κοινωνία εκείνες τις στιγμές.



ΠΟΛΕΜΟΣ ENANTIA ΣΤΟ ΦΟΒΟ

Μ' αυτά και μ' αυτά, όταν η καραντίνα τελείωσε και οι διαδηλώσεις μισοεπιτράπηκαν, διοργανώσαμε μια δημόσια διαδήλωση στο κέντρο της Αθήνας. Κρίνουμε αυτή τη διαδήλωση ιδιαίτερα πετυχημένη. Απ' όσο γνωρίζουμε υπήρξε η μοναδική προσπάθεια να εκφραστεί οργανωμένα στο δρόμο η αντίθεση στο σύμπλεγμα υγείας και δημόσιας τάξης. Πολλοί νεαροί και νεαρές, απ' αυτούς που βλέπαμε κατά καιρούς έξω την περίοδο της καραντίνας μας τίμησαν με την παρουσία τους. Αναμφίβολα, το θεωρούμε το κρυφό μας επίτευγμα.



BUY THIS COMRADE A DRINK

Ήταν 21 Μάρτη του 2016. Η συνέλευση *αυτονομη αντιφα* είχε ολοκληρώσει μια μικρή καμπάνια ενάντια στους συνεχιζόμενους αγώνες τρεξίματος (μαραθώνιους, ημιμαραθώνιους, night runs κλπ) που όλο και πιο τακτικά έκλειναν το κέντρο της Αθήνας και διάφορες γειτονιές της «για αθλητικούς σκοπούς». Στο πλαίσιο εκείνης της καμπάνιας είχαμε τοιχοκολλήσει μια σχετική αφίσα. Εκεί, ανάμεσα σε άλλα, λέγαμε:

Να εκκενώνουν οι μπάτσοι το κέντρο και να συνηθίζουμε σε αυτό δεν είναι αθώο. Διοργανώσεις σαν τον μαραθώνιο είναι ασκήσεις στρατιωτικής κατάληψης και αποκλεισμού του κέντρου -ασκήσεις που θέλουν εμάς, τους «πιθανά αποκλίνοντες», κλεισμένους στα σπίτια μας και σιωπηλούς. Ασκήσεις επίσης που απευθύνονται στους πρόθυμους συμμάχους του κράτους που βρίσκονται εκεί έξω: εθελοντές, μικροαφεντικά, νοικοκυραίους, πρόθυμους να στρατευθούν με τη μεριά του κράτους. Και αυτό το έχουν καταλάβει καλύτερα στο Παρίσι, στη Μαδρίτη, στη Βοστώνη και όπου αλλού έχουν κλείσει το κέντρο λόγω «τρομοκρατικής ενέργειας».

Τι ειρωνεία ε; Τέσσερα χρόνια πριν, σε ένα κείμενο τριακοσίων λέξεων που κυκλοφόρησε στο μεγαλύτερο μέρος της Αθήνας υπήρχε ήδη χώρος για να μιλήσουμε για την στρατιωτική κατάληψη και τον αποκλεισμό του κέντρου, για τους αποκλίνοντες μέσα στα σπίτια τους, για τους συμμάχους του κράτους που θα εμφανιστούν όταν ο κίνδυνος προκύψει. Κι όμως, σε αντίθεση με άλλες, αυτή την αφίσα δεν τη θυμάται κανείς. Πιθανόν «επειδή είχε μπανάνα» για γραφιστικό, πιθανόν επειδή «οι αυτόνομοι είναι και γαμώ τους συνομοσιολόγους», πιθανόν «επειδή οι αφίσες είναι παρωχημένο μέσο» - αλλά

-Κι εγώ έχω ιστορία από τα βόρεια. Λοιπόν, άκου να δεις, εμείς απ' την αρχή της καραντίνας αράζαμε σε μια συγκεκριμένη καβάτζα, ξέρεις, το σποτάκι που έχει πλάτη στο βουνό. Κι όχι μόνο εμείς. Όποιος από τη γειτονιά δεν ψηνόταν να μείνει σπίτι πέραγε στάνταρ από εκεί μια φορά τη μέρα. Εκεί που αράζαμε ένα βραδάκι στο ίδιο σημείο έσκασαν κάτι δικάβαλα και ξεκίνησαν ν' ανεβαίνουν τσαμπουκαλεμένοι προς το μέρος μας για έλεγχο. Γινόταν χαμός εκείνη την ώρα από κόσμο. Ε, σηκωθήκαμε όλοι και αντί να τρέξουμε προς τα πίσω, σκαρφλώσαμε τους τοίχους και βρεθήκαμε στο βουνό! Τρέξαμε καμιά δεκαριά μέτρα μες στα σκοτάδια και τα δέντρα και συνειδητοποιήσαμε ότι οι μπάτσοι δεν είχαν ακολουθήσει. Οπότε περιμέναμε να περάσει λίγη ώρα κι επιστρέψαμε. Την επόμενη ημέρα είχε πάει πάλι αργά και πάλι η γνωστή καβάτζα ήταν φίσκα. Ε, κάποια στιγμή ξεκίνησαν να κόβουν κύκλους τα δικάβαλα, ξεκινήσαμε κι εμείς τις χριστοπαναγίες από μακριά που ήρθαν ξανά να μας χαλάσουν την φάση. Περνάνε μία, περνάνε δύο, ώσπου κάποιοι που τα 'χαν πάρει στο κρανίο με την πάρτη τους έστειλαν προς το μέρος τους κάνα-δυο μπουκάλια. Οι μπάτσοι εξαφανίστηκαν και δυο λεπτά μετά επέστρεψαν έξι δικάβαλα, τζιπάκι ΟΠΚΕ, κωλάδικα, λίτες κακός χαμός. Για μερικά δευτερόλεπτα έπαιξε βρισίδι κι ανταλλαγή πυρομαχικών και μετά άρχισαν να πλησιάζουν. Αλλά εμείς το 'χαμε μάθει το κόλπο απ' την προηγούμενη! Οπότε καβαλήσαμε όλοι μαζί ξανά τους τοίχους και βρεθήκαμε βουνό! Ε, μην στα πολυλογώ, τις επόμενες μια-δυο ώρες τις φάγαμε να περιπλανιόμαστε χαμένοι ανάμεσα στα δέντρα και τα βράχια, καμιά πενηνταριά άτομα, οι σειρήνες ν' ακούγονται από διάφορες κατευθύνσεις στο βάθος κι εμείς χαμένοι στα σκοτάδια να γελάμε με τα κατορθώματά μας και να ψάχνουμε τρόπο να διαφυγής. Σίγουρα ήταν το καλύτερο βράδυ όλης της καραντίνας!

-Σίγουρα βέβαια και τα κείμενα που ανέβαιναν στο site είχαν φοβερή επιρροή. Χεστήκαμε για τα views που ήταν πολλές χιλιάδες καθημερινά. Το θέμα είναι ότι, επειδή τα περιμέναμε όλοι κι όλες, έφτιαχαν ένα ταυτόχρονο στο εσωτερικό μας, που ήταν όντως πρωτοφανές. Πολλές φορές, με το που ανέβαινε κείμενο, σκάαν τηλεφωνα ότι «έλα μάλακα ανέβηκε κείμενο». Το ενδιαφέρον είναι ότι αυτή η προσημονία να διατυπωθεί λόγος ενάντια στο κράτος αφορούσε πολύ περισσότερους από μας τους ίδιους. Σχεδόν όλοι οι σύντροφοι από τις εκτός Αθήνας πόλεις επικοινωνούσαν τακτικά και ρώταγαν τι παίζει, τι θα κάνουμε (ποτέ δε λέμε από το τηλέφωνο τι θα κάνουμε Στ. [...]), σχολίαζαν τα κείμενα, μας παρότρυναν να κάνουμε διαδήλωση (φχαριστούμε για την ιδέα σύντροφοι, δεν το 'χαμε σκεφτεί από μόνοι μας...).

-Με τα κείμενα που γράφονταν για το site συνέβαινε το εξής παράδοξο. Σιγά σιγά κατάλαβα ότι υπήρχε μια μεγάλη αγωνία να παρουσιαστούν γνώμες και δεδομένα εκείνης της τάσης των κόντρα ειδικών που αμφισβητούσαν την ύπαρξη ή το μέγεθος του κινδύνου. Εν ολίγοις υπήρχε πολύς κόσμος, βασικά μη οργανωμένοι σύντροφοι, που ήθελε να επιβεβαιώσει μέσω αριθμών και στατιστικών την αρχική του γνώμη ότι ο κορωνοϊός είναι φόλα. Από μεριάς μας αντιληφθήκαμε εγκαίρως ότι οι κόντρα ειδικοί και τα νούμερα το μόνο που κάνουν είναι να επικυρώνουν την ειδικότητα των ειδικών και πως τελικά αυτός είναι ο δρόμος για να χάσεις. Κι έτσι, επενδύσαμε περισσότερο στην προσπάθεια να μιλήσουμε για την καπιταλιστική κρίση, την τεχνολογία, τις ιδέες των αφεντικών. Και πράγματι αυτά τα κείμενα αποδείχθηκαν πολύ πιο επιδραστικά στο εσωτερικό μας, από την άποψη ότι άγγιζαν την ουσία του πράγματος, έτσι όπως την είχαμε ορίσει εξαρχής: ποιος ιός κι ιστορίες, είναι ο πόλεμος των αφεντικών που έχει εκραγεί.

-Καλά, μην τρελαθούμε τώρα με το site και τα ηλεκτρονικά κείμενα. Το βασικό μας πλεονέκτημα είναι ότι εδώ και κοντά δεκαπέντε χρόνια βγάζουμε το περιοδικό - δηλαδή υπάρχουν συγκεκριμένοι σύντροφοι και συντρόφισσες που οργανώνουν την εργασία τους γύρω από τη συγγραφή κειμένων, δηλαδή γύρω από την παρακολούθηση της δημόσιας συζήτησης για την εσωτερική και εξωτερική ζωή των καπιταλιστικών κοινωνιών. Επειδή υπήρχε αυτή η παρακαταθήκη, έγινε εφικτό να εκφραστούμε και ηλεκτρονικά σε μια ειδική συγκυρία. Αλλιώς θα σου 'λεγα εγώ τι θα 'βγαине...

-Ναι, το περιοδικό... Μιλώντας με διάφορους συντρόφους και συντρόφισσες από την κοινότητά μας, κατάλαβα ότι στην προσπάθειά μας να αναμετρηθούμε με την τρέλα και την πίεση που αναδύοταν από κάθε πόρο της ελληνικής κοινωνίας καταφύγαμε σε κείμενα ορόσημα. Δηλαδή, χωρίς να είμαστε συνεννοημένοι αναμεταξύ μας, σχεδόν όλες κι όλοι οι οργανωμένοι διαβάσαμε το «Ο Τραμπ δεν είναι τρελός», την «Χοντροκέφαλη κυρία Μέρκελ», το «Looters will Be Shot». Είναι ενδιαφέρον ότι πρόκειται για κείμενα που είναι «παλιά». Με τον τρόπο τους αυτά τα κείμενα έβαζαν ξανά στις συζητήσεις μας το θέμα του εμπορικού πολέμου, των διακρατικών ανταγωνισμών και της δημόσιας τάξης κι όχι τον «ιό». Κατάλαβα δηλαδή ότι ταυτόχρονα μας παρουσιάστηκε η ανάγκη να πιάσουμε το νήμα μιας αφήγησης που δεν είχε στο κέντρο της αρρώστιες, αλλά εμπορεύματα, δασμούς και καταστροφή εργατικής δύναμης.

-Με μια έννοια η φάση με τον κορωνοϊό λειτούργησε ως επιταχυντής. Από μεριάς των κρατικών προτεραιοτήτων επιτάχυνε μια σειρά λειτουργίες που συνέβαιναν ήδη: ο αστυνομικός έλεγχος του μητροπολιτικού πεδίου, οι κάθε είδους απαγορεύσεις, τα μήντια ως αποκλειστικοί πομποί της αλήθειας, το ντοπάρισμα των μικροαστών ήταν διαδικασίες που

είχαν δοκιμαστεί με διάφορους τρόπους και σε διάφορους βαθμούς τα τελευταία χρόνια. Το σημαντικό εδώ είναι ότι, τηρουμένων των αναλογιών, ο κορώνας λειτούργησε επιταχυντικά και για μας: πυκνώσαμε τις συζητήσεις μας, αλλάξαμε λιγούλακι ακόμη το οργανωτικό μας, είδαμε τα παλιά μας γραπτά μέσα στο περιβάλλον της κρίσης, επενδύσαμε στους δικούς μας. Και καθώς οι βδομάδες προχωρούσαν και ανακτούσαμε ψυχολογικούς πόρους, σκεφτόμασταν ακόμη και να κατέβουμε σε διαδήλωση. Θυμάμαι να το συζητάμε με διάφορους βαθμούς ρεαλισμού: πρώτα σαν όνειρο, μετά σαν κίνδυνο και τελικά σαν τρόπο διάσωσης της αξιοπρέπειάς μας.

-Κάτσε... Μην κοροϊδεύεις. Ακόμη είχαμε καραντίνα και υγειονομική και αστυνομική και πολιτική. Δηλαδή, όλοι οι επίσημοι θεσμοί είχαν συντονιστεί στη γραμμή «μείνε σπίτι», «πλύνε χέρια», «δες το Μπέργκαμο». Οπότε απ' αυτή την άποψη το εγχείρημά μας αποκτούσε εξτρά δυσκολίες. Αλλά από την άλλη, αυτό που μας έσπρωχνε όλο και πιο πειστικά προς τον δρόμο, ήταν αυτό που κατά καιρούς έχουμε αποκαλέσει το ανεπίσημο κομμάτι της τάξης. Καθώς δηλαδή όλον αυτόν τον καιρό σπάγαμε την καραντίνα, ανακαλύπταμε έναν κόσμο που έλειπε χαρακτηριστικά από τα δελτία ειδήσεων και τις περιγραφές των επαναστατών του κώλου.

-Αδερφέ, δεν ήμασταν καθόλου λίγοι εκεί έξω. Δεν ήμασταν όλοι ένα πράγμα, αλλά εκείνες τις ημέρες σ' όλα τα πάρκα και τις καβάτζες κυριαρχούσε ένα απίστευτο αίσθημα αλληλεγγύης. Απ' τη μία κόπηκαν οι μαλακισμένοι τσαμπουκάδες κι απ' την άλλη όλοι, μα όλοι, είχαν αποκτήσει έναν κοινό εχθρό: τους μπάτσους, τους ρουφιάνους και την υγειονομική τρομοκρατία.

-Ναι. Και στο τέλος, συνειδητοποιήσαμε ότι οι καβάτζες, που μεσ' στην ανάγκη λειτούργησαν ως κρυψώνες για όλο το απείθαρχο κομμάτι της εργατικής τάξης, υπήρξαν τόποι εργατικής αναπαραγωγής, δηλαδή πολιτικοί τόποι με τα όλα τους. Ρε φίλε πώς να στο πω; Έχεις δει που οι αριστεροί όταν λένε «πήγαμε για μοίρασμα» εννοούν ότι πήγαν στο μετρό Συντάγματος και στην Ομόνοια; Ε, καμία σχέση. Η δική μας εμπειρία για το που μαζεύονται οι δικοί μας δεν έχει στον πυρήνα της «το κέντρο» και την ιδεολογία του, αλλά αυτές τις «μη πολιτικές» κυψέλες. Το πάρκο, τα βραχάκια, την πλατεία. Δεν είναι ότι ήμασταν ανυποψίαστοι, αλλά μέσα στην καραντίνα η πολιτικότητα τέτοιων «μη πολιτικών» τόπων έβγαζε μάτι. Για μας αυτή η έμπρακτη συνειδητοποίηση υπήρξε φοβερά διδακτική. Το βασικότερο δίδαγμα ήταν ότι η τάξη μας ήταν στη γύρα. Η ίδια της η ύπαρξη στο δημόσιο χώρο ήταν μια έμπρακτη αμφισβήτηση των κρατικών πολιτικών. Το μίσος για την αστυνομία δεν προέκυπε από κάποια ιδεολογία της «ελευθερίας», αλλά από την καθημερινή εμπειρία της ζωής στη γειτονιά. Και η αγωνία της να βρει εναλλακτικές αφηγήσεις χωρίς Κινέζους και μπατσογιατρούς, ήταν στην πραγματικότητα αναζήτηση αυτόνομων, δηλαδή όχι κρατικών, ιδεών για τον κόσμο μας και τα αδιέξοδά του. Ποτέ δε θα ακούσεις κανέναν να μιλάει γι' αυτά. Ακόμα ακόμα και οι ίδιοι οι άνθρωποι στους οποίους αναφέρομαι δε θα μιλούσαν ποτέ έτσι για την κατάστασή τους. Από την άλλη, δεν είναι ότι αυτό το πράγμα δε συνέβη- συνέβη και παρασυνέβη. Το είδαμε όλοι κι όλες όσοι ήμασταν στις θέσεις μας εκείνες τις στιγμές. Πώς το έλεγε ο Μπένγιαμιν; Το άρπαγμα μιας μνήμης, καθώς αστράφτει σε μια στιγμή κινδύνου. Η δική μας μνήμη μας έχει χαραχτεί κάπως έτσι.

-Ορραίος ο Μπένγιαμιν, αλλά στη δική μου μνήμη έχει χαραχτεί η ιστορία ενός γνωστού μου. Μιλάμε ο τύπος μόλις κατάλαβε ότι σκάει καραντίνα πήγε και ψώνισε 500 ευρώ μπάφο. Δεν το λέω για αστειό. Το αναφέρω γιατί θέλω να πω ότι αυτή φάση άφησε πληγές σε πολύ κόσμο. Ξέρεις, υπήρχαν πολλοί που είχαν τα δικά τους με την κοινωνικότητά τους και τα διαπροσωπικά τους και τα ψυχρότητα τους κι ο εγκλεισμός τους αποτέλεωσε.

-Το φύλαγα να το ρίξω στο τέλος. Λοιπόν, κατά τη γνώμη μου αυτό που έγινε ήταν πολύ βαθύ. Λες και μια τομή χώρισε αυτή την κοινωνία σε δυο κομμάτια κι έβγαλε τις διαφορές που προϋπήρχαν στο προσκήνιο. Έχω ακούσει πολλές ιστορίες από δουλειές κι από παρέες που έγιναν μπιλίες ενώ παιζόταν η καραντίνα. Θέλω να πω ότι πολλές φορές επικρατεί σε διάφορους χώρους μια παγωμένη κατάσταση, μια ρουτίνα που όμως είναι φαινομενική. Κι όταν σκάνε μεγάλα πράγματα, αυτή παγωμένη κατάσταση σταματάει να είναι τέτοια και γίνεται το σώσε. Δηλαδή εκεί που γίνονταν οι γνωστές συζητήσεις, στις οποίες όλες έχουμε βρεθεί μπροστά, ξέρεις με το πόσο αναγκαία είναι τα μέτρα, όλο και κάποιος σαλτάρει και ξεσπάει. Και είναι και λογικό. Εδώ μας είπαν ότι θα μας κλείσουν δυο μήνες μέσα, ε δε θα βρισκόταν κάποιος να πει «ρε δε γαμιέστε»; Και είναι σε κάτι τέτοιες στιγμές που αυτό το πέπλο της ψευδούς ενότητας σκίζεται και από μέσα βγαίνουν τέρατα. Διάφοροι από μας τρώμε κλωτσιές και στη δουλειά και στα μέσα μεταφοράς και στο δρόμο. Κι όλη αυτή η απειθαρχία που επεφύλαξε μεγάλο κομμάτι της τάξης στα μέτρα και στις ιδεολογίες που συνόδευαν την καραντίνα είχε εγγεγραμμένη στο dna της και μια μικρή αίσθηση ατομικής και συλλογικής ανατίμησης. Ότι δηλαδή εδώ μας δουλεύετε φιλό γαζί, αλλά δεν είμαστε και τόσο μαλάκες. Νομίζω ότι πολύς κόσμος ένιωθε πως αδιαφορώντας για τις κρατικές εντολές, στην πραγματικότητα έριχνε μούτζα στα πακέτα που τρώει στη ζωή του και σε κείνα που είναι βέβαια ότι θα φάει στο μέλλον. Σκεφτείτε κι αυτή τη διάσταση.

κατά βάση επειδή εμείς οι ίδιοι δεν ήμασταν οργανωτικά και συναισθηματικά έτοιμοι να αποδεχτούμε το μέγεθος των κρατικών σχεδίων που δούλευαν ήδη εναντίον μας. Έτσι για την ιστορία πάντως, παραθέτουμε αυτούσιο το μοναδικό feedback που λάβαμε για εκείνες μας τις ιδέες. Το βάζουμε, γιατί μας φαίνεται ότι αποτελούσε και αποτελεί ακόμη την κυρίαρχη αντίληψη για τα πράγματα.

xristos anestis <xkompos@gmail.com>

To:autonome.antifa@yahoo.com

Mon, 21 Mar 2016 at 15:36

ρε μάγκες τι ανελέητες χαζομάρες είναι αυτές με τα τρικάκια για τους αγώνες τρεξίματος. ήμαρτον.. τι αλαζονεία και έπαρση είναι αυτή..

δηλαδή τα εννοείτε αυτά που γράφετε;

<http://www.apollonrunnersclub.gr/races-calendar/2623-2732016-31-l-2016r>

αυτός ο αγώνας φερ ειπείν που είναι για το μπλόκο της καλογρέζας τί κακό έχει; σας κλείσαν το δρόμο και θα αργήσετε να πάτε για μεροκάμματο;

<http://www.apollonrunnersclub.gr/races-calendar/2623-2732016-31-l-2016r>

αυτός που είναι αγώνας μνήμης για το ολοκαύτωμα στο αιγάλεω σας πειράζει;

ακόμα και ο κλασικός στην αθήνα, πάλι καλά, είναι αφιερωμένος στο λαμπράκη..

οι άνθρωποι από τα αρχαία χρόνια όταν θέλαν να τιμήσουν μια ημέρα μνήμης διοργάνωναν αγώνες.. δεν είναι του σατανα..

και μη μου πείτε για την εμπορευματοποίηση των αγώνων γιατί αυτό είναι άλλο θέμα και σίγουρα δε γράφετε κάτι τέτοιο στα τρικάκια σας..

έλεος με τις βλακειές..

πάντα λουμπανομαλακίες γράφατε τώρα θα αλλάξετε;